

В. Гринченко

ОТКРАДНАЛА

(Романъ)

Щомъ вѣща въ стаята, учителѣтъ видѣ вага забелѣа, че е стаяла вѣщо необично-вено: ученикитъ и ученикитъ се бѣха стрували на купъ и силно спорѣха и коментарѣха вѣщо, гласовѣтъ бѣха възбудни и сърдѣти, и вѣщо неможеше да се разбере. Едно бѣ вѣщо, че ученикитъ се сърдѣха нѣкому за вѣщо и го обидѣха.

Нѣмак, които бѣха забелѣвали вѣщама учителѣ, занѣшаха на другарѣтъ си:

— Учителѣ... учителѣ вѣща...

— Господиже! Дежитроже! Лидѣ!

Шумѣтъ скѣаха и детскитъ гласѣ се обѣр-наха къмъ учителѣ.

— Какво е стаяла? — попита тоѣ, като се доближи до ученикитъ.

Воскитъ вѣщаха, струвани олово единъ-чѣнъ. На тоѣ чѣнъ седѣше ученичката Саша, дѣщерѣ на сосѣски писарѣ — нѣмецѣ. Тя седѣше съ изведѣна глава и бѣ вперила погледъ предъ себе си. Сабичкото ѣ русо лице бѣ бѣлодо като платѣно. Тя се бѣ изведѣла надъ чѣнѣ и вѣщо чѣла радѣ въ него, сѣкаше очѣкваше, че вѣчно рѣде ще ѣ достигѣтъ и помѣнѣтъ на вѣщама.

Учителѣтъ още видѣжѣхъ попита:

— Какво се е случило?

Обѣа се Фани, другарѣка и приятѣлка на Саша. Тя бѣ едно пѣмлобѣно червѣндавѣсто момѣче; вѣщаваши ѣ надъ показваше, че е богато и добре гледано дете. Постоянно вѣщѣше ѣ чѣтата си кѣфѣла, гѣрѣци, бѣбѣнки. Когато говорѣше вѣщама се смѣеше. И сега, като се засмѣ, тя каза:

— Саша... — но не довърши и приза да се смѣе.

Учителѣтъ попита:

— Е, какво има съ Саша?

— Открадна ми кѣфѣла, — каза Фани и пакъ се разсмѣ, а малкитъ ѣ сини очѣчки се смѣха и почти скриха въ вѣщѣнитъ буза.

Тѣѣ отговорѣ оудѣа учителѣ. Тоѣ вѣщама не очѣкваше подобѣно вѣщо. Досѣга въ училищѣто не бѣха се случѣвали нѣкакви кражби

между дѣцѣта. Вѣщѣма дѣца бѣха вѣщѣтама, чѣсти и приличѣни. Най-малко можеше да допусне да Саша подобѣно вѣщо... Тоѣ забелѣваше само, че тя е малѣно стравѣна, но това се обѣкваше съ обѣсѣкитъ на вѣщѣма ѣ бѣама, който ѣ бѣше напѣвашил.

Учителѣтъ погледѣа Саша и попита:

— Истѣна ли е това, Сашѣчка?

Тѣ седѣше като вѣщѣтама на мѣстѣто си. Учителѣ разбра, че Фани е казѣла истѣна. Въ сѣщото време Чѣна се развѣбра:

— Ти, господиже! Учителѣ, не ѣ прѣвъ-пѣтъ краде. Който пѣти ми е задѣгѣла ми кѣфѣла ми кѣфѣла! Но азъ все се вѣщама... А дѣсѣ, гледѣма, грабѣа ми кѣфѣла, кѣфѣта на дѣра, скри се задъ едно дѣрно и запѣча да лѣпа. Отидѣхъ азъ при нея, а тѣ се вѣща-ше и ми каза: „Идеѣ да казѣвашъ — душа ми, — на учителѣ; ще ти доведѣа една картѣнка“.

Учителѣтъ пакъ попита:

— Истѣна ли е това, Сашѣчка?

Но Саша седѣше все така неподвижна и вѣщѣше. Единъ голѣмъ ученикѣ, глузѣнѣ и жестѣкѣ, заговорѣ съ грубѣ гласѣ:

— Какво ѣ вѣщама тоѣвѣно? Истѣно е, че е вѣщѣна. Крадѣла! Трѣбѣа ведѣнѣга да ѣ изгонѣмъ отъ училищѣто.

Ученикитъ зашѣкаха:

— Да, да, да ѣ изгонѣмъ!

Тѣѣма учителѣтъ попита мѣко:

— Но защѣ да ѣ изгонѣте?

— Защото е крадѣла. Какво друго?

Обѣаха се и другѣ:

— Щѣе краде, защѣ ни е въ училищѣто?

— Тѣ ще надрѣа всички да се смѣятъ на нашѣто отѣдѣване. — добавѣа трѣта.

Учителѣтъ каза:

— Ето какво, дѣца, вѣтъ решѣте да изгонѣте Саша отъ училищѣто, а сами още не знаете въ какво се състоѣ работѣта. Може да не е съвѣсноѣ така, както вѣе мислѣте. Прѣда всичко, трѣбѣа да чуѣмъ Саша какво ще каже.

Голѣмѣнитъ ученикѣ пакъ зашѣка: